

MISEL

Bu došel den, čistam črn, žuhko nejasen
kak sen, kakti mlaka človečja znutra,
a čkomeč. Den sprekluvan za hasen,
zavsem: gda neje znati nit' kaj bu zutra,

niti zorja kervava elj bu štela ziti,
rojena. Ampak, gdo bu nas branil od DENES,
i od *denesov* vsih kaj v nami čepiju, zabiti,
od pamtivieka? Su, morti, možđani njiv - les?!

Posluhni: plavamo tak od denes do zutra, drhteči,
skeščimo brez mere, konemo brez rieči. Ar MISEL
i dale črez gluha stoletja šumi, z obrazi plamteči,
i buogi Človek kak mater ju k sebi je stisel.

bu došel den, doći će dan - *kak sen*, kao san - *kakti mlaka človečja*, kao
čovječja nečist - *sprekluvan za hasen*, preneseno: teško izranjavan - *zavsem*,
posvema - *elj bu štela ziti*, je li će htjeti svanuti - *kaj v nami čepiju*, što u
nama čuče - *les*, mrtvački sanduk - *skeščimo brez mere*, stenjemo bez mjere
- *buogi*, ubogi